

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 42

15. října 2017

Cena: 8 Kč

Poločas roku reformace

Poločas roku reformace je za námi. Ekumenické vzpomínání odkazu reformátorů 16. století naše církev spojila s připomenutím poselství života a díla I. patriarchy Karla Farského při 90. výročí jeho úmrtí. Souvislost je organická: I. sněm církve (1924) vyhláší „dokončit českou reformaci“ i označuje cestu víry do současnosti skrze tradici „husitskou a československou“.

CČSH V SOUVISLOSTECH REFORMACE
Naši zakladatelé, zastánci modernistických snah, uvedli je do souvislosti s církevní, teologickou i morální reformou, jejíž trvalou inspirací je „evropský příběh Mistra Jana Husa na Kostnickém koncilu“ (Ferdinand Seibt). Husova studie De ecclesia (1413) otevřela promyšlení problémů církve v čase krize pozdního středověku. Radikální řešení přinesla až reformace Lutherova (Worms 1521), Kalvínova a dalších. Situace vyústila v „konfesionální problém“, rozdělení západní církve. Odpovědí na reformační vidění víry, církve a společnosti se stal koncil tridentský (1545 - 1563). Jeho stanoviska a závěry začaly se rozpouštět pod kritikou racionalistického osvícenství a později vědecké moderny. Římskokatolická církev zaujala obrannou pozici, a to útokem proti moderně na I. Vatikánském koncilu (1869 - 1870). V jeho zákrytu byla vyhlášena další opatření (Lamentabili sane exitu - Však po žalostném skonu - 3. července 1907; Pascendi Dominici gregis - Páští stádo Boží - 9. září 1907 Pius X.). Proces pokračoval vyhlášením Kodexu Kanonického práva - CIC Codex iuris canonici 1917, Benedikt XV. V naznačených eklesiologických a dějinných souvislostech zrodila se ústřední motivace zrodu naší církve. Další, zejména naukové nebo společenské kolem tohoto středu krystalizovaly. Je to patrné na průběhu I. sněmu CČS r. 1924; druhé zasedání r. 1931. Uskutečnění reformy záleželo v tom, že prostřednictvím

zástupců všech náboženských obcí a vyšších složek vystupovala tu církev jako subjekt práva. Ústředním předmětem zasedání v r. 1924 byla úprava 1. § církevní Ústavy. Jeho obsah je dodnes tradován jako pojmové určení CČSH. Sněm dále pověřil naukový výbor vypracovat agendu „ordinace biskupů“. Nauková přednáška a stanovisko vyhláší pokračování reformačního úsilí. Ústředním teologickým obsahem je osobní Bůh; jeho poznávání se v průběhu dějin mění. Normou, určující další normy, je prohlášen Duch Kristův. Podotýkáme, že Učení křesťanského náboženství bylo přijato až v r. 1931, liturgická otázka byla připravována na sněm, plánovaný na rok 1941, který se kvůli válce nekonal. Církev přijetím Ústavy a její realizací uskutečnila zásadní krok v naplnění reformačního úsilí o čistou církev v Duchu Kristově v době moderny. Tím organicky souvisí s reformací, avšak liší se od luterské a kalvínské dějinnou situací, v níž konkrétní kroky proběhly. Poučené vědomí naznačených souvislostí a vnitřní solidarita s úmysly otců patří k obsahové stránce zakoušené identity CČSH v současnosti.

FARSKÉHO MODERNISTICKÁ MOTIVACE REFORMY

Karel Farský byl osobností moderny: vzdělaný na klasickém gymnasiu a centristické teologické fakultě v Praze. Nebyl rozevlátým intelektuálem konce století, jevil se mužem praktických životních zkušeností a nesl rysy

Dokončení na str. 3

Akademický rok 2017/18 zahájen

Tak jako každoročně konalo se i letos v týdnu po svátku sv. Václava na půdě Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy slavnostní zahájení nového akademického roku. Nové a stávající studenty, vyučující a rovněž hosty z ekumeny, spřátelených fakult i celou akademickou obec již po třetí ve své funkci děkanky srdečnými slovy přivítala a pozdravila doc. ThDr. Kamila Veverková, Th.D. Za naši církev povzbudil přítomné studenty k píli a poctivé studijní práci bratr patriarchy ThDr. Tomáš Butta. V rámci setkání byla již tradičně předána ocenění: tentokrát šlo vzhledem k 75. výročí mučednické smrti pravoslavného biskupa Gorazda o medaili nesoucí jméno tohoto biskupa, které děkance fakulty, br. prof. ThDr. Zdeňku Kučerovi a br. prof. ThDr. Janu Blahoslavu Láškovi předal pravoslavný arcibiskup Michal. Připojujeme se k přání všeho dobrého a doufáme, že společnými silami všech zúčastněných zvládne fakulta dostát veškerým nárokům plynoucím z aktuálních legislativních změn, které jsou na vysoké školy kladeny... red

S Kamilou Veverkovou nejen o fakultě

ThDr. Kamila Veverková, Th.D. je děkankou Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy od června 2015. Je první ženou na naší fakultě v této funkci a zároveň jednou ze čtyř žen ve vedení fakult UK. Oborem Kamily Veverkové, která je současně duchovní naší církve, je církevní historie – řadu let také strávila na katedře církevních dějin. Zajímá ji problematika českého osvícenství, reformního hnutí katolického duchovenstva v 19. století a svého času konkrétně zejména dílo Antona Krombholze, jehož významem pro reformní teologické myšlení v Čechách se zabývala v jedné ze svých pozoruhodných knih. To vše lze chápat jako odhalování ideových kořenů naší církve. Jaké je podle tebe vnímání těchto kořenů dnes – případně jaké by mělo být? Interpretujeme je správně?

Kořeny reformního proudu v katolické církvi u nás bezpochyby v osvícenství jsou. Ostatně tím se zabývaly v CČSH předchozí generace, za všechny mohu uvést bratra profesora Kaňáka či biskupa Zítka. Každá doba musí však uchopit svoji tradici znovu a aktu-

álně. Zatímco v minulých generacích byl kladen důraz na české národní akcenty, myslím, že dnes je třeba pohlížet na osvícenské myšlenkové dědictví více komplexně. Důležitá je reflexe tehdy nového modelu zbožnosti, který nebyl národní. Z tehdy u nás žijí-

cích dvou národností tento model obě rozvíjely po svém, na jednom se však mohly shodnout – je třeba usilovat o zbožnost aktuální, která bude nosná pro lidi v konkrétním čase i prostoru. A zde jazyk nebo národnost protagonistů nehrají rozhodující roli. Proto Anton Krombholz, který se snaží udělat všechno, aby v rychle se industrializující severočeské společnosti zůstalo křesťanství zachováno, aby tehdejšího člověka i nadále oslovovaly etické a morální principy křesťanství. Dnes je situace samozřejmě odlišná, i když ten základní cíl zůstává: aby křesťanství bylo živé a aktuální.

Dokončení na str. 3

Jindřich Mánek
† 18. 10. 1977

Nebudete-li jako děti

Už všechno měl,
co si jen zamlouval
a co je možno ohmatat,
k tomu moc nad druhými,
jdoucimi klopnotnou cestou.
Pak kdesi uslyšel,
jak úžasná je věc
mít srdce dítěte,
vidět barvy tam,
kde jiní nevidí nic,
v polínku spatřit
pohádkovou tvář,
rozumět ptačí řeči,
dohlédnout ke dnu studny.
I šel a požádal:
Živote, dej mi ještě to srdce
dítěte!
A život na něj hleděl v rozpacích:
Bud' můžeš mít to, co máš,
anebo co ještě nemáš.
I odešel ten člověk zasmušen.
J. Mánek

Jindřich Mánek - ředitel bohoslovecké koleje, kazatel, teolog

Maxima „Pamatujte na své představené, kteří k vám promlouvali Slovo Boží“ (Žd 13,7) motivuje ke vzpomínce na Jindřicha Mánka v postavení ředitele bohoslovecké koleje v letech 1948 - 1950.

Klasická teologická fakulta má ke svému působení posluchárnu, kapli a jídelnu, jež je součástí koleje; společný pobyt je citlivou a působivou součástí bohoslovecké formace. Obvyklé soužití v jedné budově se studujícími klade vysoké nároky především na zralou osobnost ředitele, jeho duchovní kulturu a zbožnost, teologický rozhled i schopnost sociální orientace. Předpokládá vůdčí charisma, charakterizované láskou s vnitřní disciplínou. „Duch domu“ bohoslovecké koleje byl ovlivněn osobnostmi K. Farského, F. Kováře nebo O. Rutrleho. Kolej byla spravována Radou pro výchovu duchovních, jejímž orgánem byl ředitel koleje, který působil i jako celocírkevní per-

sonalista, případně spirituál. Poválečná doba, kdy se stal Jindřich Mánek ředitelem koleje, byla komplikovaná především politicky; to se odráželo i v církevním životě s dopadem na požadavky bohoslovecké formace. ThDr. Mánek (nar. 1912) přestože jen stěží splnil tehdejší věkový limit 35 let pro svou funkci, měl potřebné osobní i pracovní předpoklady i touhu soustředěně se svému poslání věnovat. Náš ročník na Husově čs. evangelické bohoslovecké fakultě v Praze nastoupil do koleje v r. 1949; při našich maturitách i přijímacích zkouškách na státní fakultě byli již členy komise představitelé lidově demokratického zřízení, jak se to tehdy říkalo. Kolej patřila církvi;

nemohu zapomenout, s jakou vážností a porozuměním ředitel J. Mánek moji žádost o kolej, doprovázenou životopisem, přijímal, projednával a doporučil Radě. Nezapomenutelný zůstal dojem z první večerní pobožnosti v kolejni modlitebně v 5. patře budovy ve Wucherlově ul. 5, jež tehdy výhradně byla obsazena církvi: úřadem patriarchy a kolejí. Zpívali jsme z Farského zpěvníku píseň číslo 157 „Posílám vás, já Mistr váš a rádce,“ jež odpovídala tématu kázání: služba Kristu, do níž jsme nastoupili, je zvěstovat Evangelium. „Posílám vás. Nuž ve školy i chaty již neste světlo mé.“ Naše církev byla tehdy misijně zaměřena: intuitivně rozuměla své identitě v Kristu, který kázal, uzdravoval, modlil se... Mánek byl skvělým kazatelem. Jako bibliista těžil z Bible, rozuměl její zvěsti, uměl ji jasně

a především krátce a jasně vyložit a zvěstovat. Někteří se ho snažili napodobit, jak to u studentů bývá. Ve výrazech a skladbě bylo ledacos možné se naučit. V teologické hloubce to bylo jinak. Mánek odkrýval dosah evangelia pro všechny oblasti života, i pro sociální a hmotnou. S jeho fundamentálně teologickým směřováním souvisel i jeho dynamický překlad Bible. Ale o tom se nechci rozepisovat. Středem mého připomenutí je jeho dynamická, vzdělaná a na podstatnou zvěst Bible soustředěná osobnost ve službě bohosloveckého vzdělání a formace. Ta charismatická služba a její instituční zakořenění je stále aktuální. Na působení profesora Jindřicha Mánka se vztahuje citované již slovo epištoly k Židům: „napodobujte jejich víru“ 13,7b.

Zdeněk Kučera

Jak můžeme chápat milosrdenství

Páté Ježíšovo blahoslavenství:

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Člověk by měl mít cit pro druhého, dokázat se do něho vžít. Trpět spolu s ním, být solidární. Měli bychom se chovat empaticky a pro sociálně, otevřít se s pochopením tomu, co je ve druhých osiřelé, ubohé či slabé. Milosrdenství cílí především na srdce, jak potvrzuje výrok pouštního otce Pamba ze 4. století: „Máš-li srdce, můžeš být spasen.“

Milosrdenství se stalo viditelným a dosáhlo svého vrcholu v Ježíši Kristu. O této ctnosti potřebujeme stále rozjímat. Je totiž pro nás zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Milosrdenství je slovo, které zjevuje podstatu samého Boha. Milosrdenstvím nám Bůh vychází vstříc.

Mnozí mají dojem, že Starý zákon líčí Boha především jako soudce. Tím bychom sklouzli k jednostrannému výkladu SZ. Bůh je i ve SZ vždy milosrdný. Milosrdná je totiž sama jeho podstata. A podívejme se na Nový zákon. Zde zvěst o milosrdném Bohu zaujímá v Ježíšově učení centrální místo. Také Kristus sám jednal jako slitovný Spasitel. Ježíš nás činí posly svého milosrdenství.

Křesťanská tradice si vždy uvědomovala, že spása přichází jedině od Ježíše Krista a že jsme ospravedlněni pouze na základě své víry, ale i naše vlastní úsilí je důležité. V duchu Jakubova listu jsou skutky milosrdenství cestou ke štěstí. Působí blaho nejen těm, kterým jsou určeny, nýbrž přináší vnitřní pokoj nám samotným. Můžeme být vděčnými svědky toho, jak druhý znovu nalézá větší odvahu k životu a jak se jeho životní cesta opět obrací směrem k naději, důvěře, lásce a štěstí. Milosrdenství je velkým tématem Matoušova evangelia. Ježíš nás učí být milosrdnými k sobě samým a prokazovat milosrdenství druhým. V promluvě o posledním soudu nám ukazuje, že nás Bůh bude soudit podle toho, zda jsme sytili hladové, napájeli žíznivé, přijímali cizince, odívali nahé, navštěvovali nemocné a vězňené. Řečí o posledním soudu nás Ježíš nechce deprimovat, pouze se nás snaží povzbudit k rozhodnému jednání, k otevřenosti a k solidaritě s druhými.

Skutky milosrdenství nás orientují na Boha a na lidi, v nichž potkáváme Boha osobně. Ježíš se nám snaží otevřít oči, abychom už tady a teď žili tak, aby nás prostoupil Duch jeho milosrdenství.

Uzavřeme naši úvahu slovy významného křesťanského filosofa a teologa Anselma Grúna, který píše: „Abychom objevili něco z Ježíšova tajemství v tom, že jsme milosrdní k bratřím a sestřím, v nichž se setkáváme se samotným Kristem, zdrojem veškeré spásy a milosrdenství.“

Olga Nytrová

BÝT PŘÍTELEM TÍCHA: Olga Nytrová

Kosmos jako příteliv

Vítr kosmu přináší
tvá slova zaslíbení
jejich rytmus
zná žhavost zemského magmatu

Vítr kosmu mi bere dech
ztrácím pozemské opory
jsem jako ten kdo povystoupil
z těla při autohavárii
při smrti rakoviny
nebo prudkém zatmění srdce

Vítr kosmu mě žene fukarem proměny
ví že už nepotřebuji dech ani krev
a vše falešné se ocitá mimo mne
příteliv a odliv moře hoří kosmem
popadá můj vzdech

Očistit srdce

Omyly a sobectví odříznout
ať to jakkoliv bolí
Opustit mrzce dočasné
přístavy iluzí

Vstoupit do krajiny pravdy
rozestřít roušku pokory

Přišel můj osobní čas poznání
nechce být rozměňován
Postavím se čelem k hlasu pravdy
vztahuji ruce po záchraně

Nad Písmem

Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni

Mt 22,1-14

A Ježíš k nim znovu mluvil v podobstvích: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechťeli jít. Poslal znovu jiné služebníky se slovy: „Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; poďte na svatbu!“ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabil je. Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: „Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí, a koho najdete, pozvěte na svatbu.“ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré; a satební síň se naplnila stolovníky. Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. Řekl mu: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo. Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“ Neboť mnozí jsou pozvaní, ale málokdo bude vybrán.“

Toto podobství bych zařadil mezi tak zvaná „varovná“. A mám dojem, že právě ta mají své důležité místo a poslání, jakkoli se na ně občas tak trochu zapomíná.

Král a pozvaní – to jsou hlavní aktéři příběhu, o který v podobstvích jde. Hostinu vystrojil sám král. Jde o svatbu jeho syna, není to tedy hostina ledajaká. Neděje se to najednou, nečekaně, ze dne na den. Ta svatba byla chystána dlouho dopředu a tím pádem byli i satební hosté vybírání velmi dlouho a pečlivě. Být na takovou svatbu pozván, to je nesmírná čest, to se nepříhodí jen tak komukoli. Takže ti, o kterých je tam řeč, byli opravdu těmi pozvanými, vyvolenými. Jenomže oni prostě teď nechťeli jít...

Kdyby byli pozvaní v poslední chvíli. Kdyby to bylo něco náhlého, ráz na ráz, to by bylo možné pochopit a tolerovat. Měli už svou práci, neodkladnou povinnost, s tím je

třeba počítat. Ale tohle je přece úplně jiný případ! A tak je možné jen jedno jediné vysvětlení: král jim nestál za to, aby na jeho hostinu přišli. To nebyla jen nechť. To nebyla jenom neochota. To bylo přímo pohrdání králem...

Vše ostatní, cokoli dalšího, jakákoli běžná každodenní činnost jim byla přednější než královská hostina.

Ježíš tím, jak to podává, vše záměrně vyhrocuje, aby vynikla naléhavost a záměrnost poselství. A přesně tím získává podobství také svou nadčasovost a platnost, má co říci i nám tady a teď.

Evropa je tradičně křesťanská, to znamená, že její kultura i etické normy mají především křesťanské základy. Takže, řečeno slovy podobství – obyvatelé tohoto světadílu a příslušníci této kultury patří mezi ty pozvané. Otázka ale je, jak se tito „pozvaní“ chovají, když přijde na věc a oni mají jednat tak, jak to od nich ten, který je zve, očekává. Velice často reagují přesně tak, jako ti v podobstvích: „Nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem.“ Ne, nezaháleli, ani se neoddávali nějaké pokleslé zábavě, naopak, mají užitečnou a potřebnou práci – jenomže dávají jenom tomu svému přednost před tím, co od nich požaduje jejich král a hostitel.

Mnoho lidí dnes řekne, že na bohoslužby, na církev ani na Boha nemá čas, protože mají moc práce. A mají pravdu. Času máme skutečně málo. Ale tak tomu bylo vždycky. I dříve lidé pracovali doslova „od slunka do slunka“, bylo velmi náročné se uživit. Ale všechno mělo svůj řád a hlavně daný smysl. Člověk, kterého bychom mohli nazvat člověkem „náboženským“, vnímal i čas jako posvátný – jednotlivá období liturgického kalendáře, jednotlivé etapy Ježíšova života promítnuté a zpřítomňované o svátcích – to všechno

se neoddělitelně promítalo i do kalendáře světského. Takto a takto dal Bůh věcem, běhu času i běhu života svůj řád a člověk za vším, co dělal, vnímal Stvořitele a Pána, a vzdával mu tak i úctu a čest.

Člověk „nenáboženský“ sice dělá více-méně totéž: pracuje, oře své pole, jde za svým obchodem... Ale má před sebou jenom předměty ke svému užívání. Těm se pak čím dál víc podřizuje, až nakonec prakticky užívají a využívají ony jeho – a nemá už čas na nic jiného. Nemůže jít na bohoslužby, nemůže věnovat čas ani církvi ani Bohu... Slovy podobství: patřil sice původně mezi ty pozvané, ale když přišlo na věc, tak nechťel jít, opakovaných výzev nedbal a šel za tím, co postavil ve svém životě na první místo.

Žel, takovéto jednání má dopad i na vše kolem, na vztahy, na celou zemi, na přírodu... Religionista Mircea Eliade napsal, že „náboženské chování lidí přispívá k udržování svatosti světa“. Nad tou „svatostí“ by asi mnozí lidé pohrdávají mávli rukou, ale přítom na tom není nic ani zaostalého, ani primitivního – není to o ničem jiném, než o účtě, pokoře a vděčnosti. Pakliže světu odebereme svatost, tedy vědomí, že nám není dán k zneužívání, kořistění a ničení, ale svěřen do péče jako dar od Boha, pak jednak dáváme najevo své pohrdání Bohem a zároveň také připravujeme svůj vlastní konec.

I my patříme mezi ty, kteří dostali pozvání ke královské hostině. Odmítnout – to by znamenalo dát najevo pohrdání tím, komu vděčíme za vše, co ve svém životě máme. A to všechno, co máme, zdaleka není pouze výsledek naší práce a píle, ale nesmírný dar Boží milosti. My si vlastně užíváme královské hostiny a tuto skutečnost bychom si měli neustále připomínat s vděčností a pokorou. **Miroslav Kubiček**

**Ty nám, Bože, dáváš nesmírné dary.
Nedopust', abychom zneužívali tvé milosrdenství,
nedopust', abychom pohrdli.
Kéž vždy dokážeme s pokorou a vděčností vše přijímat, s vědomím,
že i my jsme mezi „pozvanými“ na tvoji hostinu
a že i toto je jediné dar tvé milosti,
který jsme si my ničím nezasloužili.
Nedopust', abychom se zařadili mezi ty,
kteří tvého pozvání nejsou hodni. Amen.**

Z kazatelského plánu

19. neděle po svatém Duchu

Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí, Panovníku?
Ale u tebe je odpuštění.

ŽALM 130,3-4

První čtení: Izajáš 25,6-9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (V):

2. Aby svou milostí naši mysl osvěcoval a našim srdcím svou pravdu vyjevovoval, modleme se k Hospodinu.

3. Aby nám dal sílu vždy a všude pravdu hledat, v poznané pravdě stát a za ni bojovat, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, prosíme o tvou milost, ať nás vždycky doprovází, abychom byli stále oddáni dobrému dílu! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filipským 4,1-9

Evangelium: Matouš 22,1-14

Verše k obětování: Příkladky k Ester 14,12-13

Verš k požehnání: Žalm 34,10

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti za dary chleba a kalicha. Dej, aby svatá večeře Páně, kterou slavíme na památku oběti tvého Syna, nám byla posilou v naší slabosti! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 12, 22, 31, 63, 129, 132, 150, 181, 283, 285

S Kamilou Veverkovou...

Dokončení ze str. 1

Zbývá ti nyní v souvislosti s tvou časově náročnou a jistě v mnoha ohledech vyčerpávající funkcí ještě vůbec nějaký čas na bádání v oboru, v němž jsi kdysi našla zalíbení?

Není to vůbec jednoduché a nebylo by vůbec pravda, kdybych říkala, že mám dostatek času na základní výzkum a návštěvy archivů. Snažím se však mnohé dokumenty získat pomocí moderních informačních technologií, což alespoň z části může nahradit badatelskou práci „v terénu“. Mám zpracován materiál z minulosti a budu se snažit o publikační výstupy toho, co mám rozpracované. Jinak má funkce znamená, že musím připravit vedle různých projevů i různé příležitostné studie, což zabírá prakticky všechno tzv. „volný“ čas.

V rámci slavnostního zahájení loňského akademického roku zazněla tvá slova o důvodech k pozitivnímu bilancování, s tím, že existují ještě značné rezervy. Zeptám se: jak je tomu letos?

Všechny rezervy jsme museli aktivovat! Vstoupila v platnost novela vysokoškolského zákona a v té sou-

vislosti došlo v životě českých univerzit k řadě podstatných změn: již se nám podařilo úspěšně změnit vnitřní předpisy, mění se klasifikace oborů a programů, pracujeme na nových akreditacích. To všechno se projevuje i v koncepci výuky. S radostí mohu konstatovat, že tento proces probíhá na HTF plynule, ale vyžaduje plné nasazení od všech, od učitelů i studentů.

Jak bys charakterizovala současné studenty v porovnání s dobou svých studií? Vidí ve studiu svou životní perspektivu? Někdy mi připadá, že se mladí rozhodují ke studiu u nás třeba z důvodů, že neví, jak naložit se svým životem, jsou nevyhranění, tápou a několik let studia jim dodá patřičný čas na rozmyšlenou... Ale neví, nechci nikomu křivdit.

Takoví studenti tu byli vždycky a řeknu rovnou, že v tom nevidím vůbec žádnou katastrofu. Budou opravdu vzdělanější a jejich rozhodnutí bude kvalifikovanější. Nicméně bych řekla, že počet hledajících studentů postupně klesá. V době, kdy se klade velký důraz na konkurenceschopnost a na profilovanou odbornost, bude čím dál složitější věnovat

čas studia hledání. A to je možná škoda. Příklad: mnozí, kteří přišli studovat na HTF učitelství nebo sociální práci, dospěli ve svém hledání k závěru, že se stanou duchovními. A naopak. Hledání prostě k době zrání patří.

Zvyšuje se počet zahraničních studentů?

V každém případě ano. Na naši fakultě studuje řada cizinců, kteří mají trvalý pobyt v ČR, ve všech typech studia. Přijíždějí studenti v rámci různých mezinárodních výměnných programů (např. Erasmus), judaistiku i teologii v doktorském programu několik cizinců již i absolvovalo. Cílem je, aby na fakultě bylo více přednášek anglicky, popř. německy nebo rusky. Rádi bychom otevřeli i celé cizojazyčné studijní programy, neboť to by nám umožňovalo přijímat studenty k placenému studiu. Studují-li studenti česky, je to bezplatné. Zejména v posledních 2-3 letech se mezinárodní mobilita rychle rozvíjí.

Jaké zahraniční odborníky očekáváme v tomto akademickém roce? Počítá se např. s přednáškami vynikajícího profesora Hattiny?

Prof. Hattina získal na náš návrh titul hostující profesor UK. To je kvalifikace, která sama o sobě ještě nezna-

mená konkrétní úvazek. S jeho konkrétními přednáškami a semináři (biblistika) se ovšem samozřejmě počítá podle jeho časových možností. Máme připravený návrh pro rektora UK a vědeckou radu UK na jmenování dalšího významného odborníka z Německa, prof. Kothmanna z Řezna. Počítá se samozřejmě i s příležitostnými přednáškami našich dalších zahraničních hostů.

V rámci Extenzí 2016 v pražském vinohradském sboru jsi měla přednášku Martin Luther o svobodě křesťana. Co znamenala svoboda křesťana pro tohoto německého reformátora a jak ji vnímáš ty sama?

Na to lze odpovědět jednou větou či vůbec krátce těžko. Přesto se však o to pokusím. Lutherovi šlo hlavně o to, že je-li člověk s Hospodinem, nemusí se bát nikoho a ničeho –

žádné světské a církevní vrchnosti, církve a jejích nařízení pak už vůbec ne. Takový člověk žije z víry, nic jiného už nepotřebuje! A zcela osobně si myslím, že tato Lutherova svoboda neztratila na své ostrosti nic ani dnes.

A poslední otázka: osobně jsem uvítala s velkou radostí konání listopadové konference k výročí svěcení žen. Jaké jsou Tvé postoje a očekávání v této souvislosti?

To, že historicky byli povoláni ke kněžskému úřadu pouze muži, bylo dobově podmíněné kulturními a společenskými předsudky. Ženy mají naprosto rovnoprávné postavení ve společnosti a nevidím tedy žádný důvod k tomu, proč by nemohly tento úřad zastávat. Tím, že Ježíš povolal jako apoštoly pouze muže, zachovával dobové konvence, což tehdy asi bylo nutné. Kromě historických přetřitek není jediného důvodu k tomu, aby ženy nebyly svěceny – rozhodně to není proti Duchu Ježíšovu. Těším se, že na konferenci zazní příspěvky, odrážející různý úhel pohledu, ale také na to, že dojde k zajímavé diskusi.

Za rozhovor děkuje a vše dobré Tobě osobně i naší fakultě v novém akademickém roce přeje

Klára Břeňová

Poločas...

Dokončení ze str. 1

profetického vidění a martyrské zásadovosti. V obrazu světa, který mu byl vlastní, základem bytí je Bůh v biblickém zjevení, přijatém vírou, ve společenství církve. Studium se naučil respektovat racionální poznání. Svou osobností a dílem byl jednou z postav, jež spoluvytvářela klima české společnosti na přelomu století, hledající národní, kulturní i státní svobodu a samostatnost. Řešení náboženské otázky, jak se některým myslitelům jevila krize měšťanské společnosti, nezáležel jen v názorové oblasti, nýbrž je společenskou otázkou, prokazoval T. G. Masaryk. Farský tento názor sdílel. Jeho myšlenkový i dějinný přínos záleží v dějinném pochopení a v eklesiologickém řešení náboženské krize. Dějinné vidění krize je patrné v etické motivaci zápasu o čisté náboženství. Praktické eklesiologické řešení je navozeno viděním etického selhání církevních představitelů jako systémové chyby. Farský motivy reformy vyznává ve spisu Přelom, vydaném v Praze 1921.

Ohledáním motivů „přelomu a z po-de jha“ se v jubilejním roce zabývá studie Tomáše Butty „Život a dílo Karla Farského“ ve sborníku, věnovaném 90. výročí smrti I. patriarchy CČSH (Praha 2017). Butta rozhodující motiv spojuje s tragickou událostí, kdy v Plzni, v Koterovské ulici maďarští vojáci postříleli děti, jež sbíraly zrno, spadlé z vozidla, které pytle dopravovalo. Církev, konkrétně místní farnost, pohřeb nebožích dětí nevykonala. Martin Chadima v knize Dr. Karel Farský (Královéhradecká diecéze CČSH 2017) posunuje rozhodující motiv k panovačnému jednání arcibiskupa Pavla Huy-

na. S obavami před kritikou reakcí, dostavil se k vizitační zkoušce studentů, jež na II. státní české reálce Farský vyučoval náboženství, v doprovodu četníků. Farský jeho jednání hodnotí jako systémovou chybu. „*Touto příhodou se ve mně zlomilo všechno. Já začal uvědomovat si od té chvíle rozdíl mezi křesťanstvím a církví, mezi evangeliem a panovačným karabáčnictvím. Tam začalo dílo církve československé pracovat o mně a o něm i já. Co následovalo potom, to všechno mne jen a jen utvrzovalo v mém novém způsobu nazírání a nutilo k důkladnějšímu propracování ideového.*“ (cituji dle Chadimy, str. 39). Obě publikace jsou výrazem úcty a příspěvkem k přemýšlení o osobnosti I. patriarchy i o oprávnění zrodu nové církve. Nadějeme se, že budou výzvou k promýšlení a zakoušení současné identity CČSH. Situace střetu civilizací i generačních změn k tomu vybízí. Nejen státy se udržují ideály, z nichž vznikly (Masaryk 1928), nýbrž to platí i o církevní organizaci. Nejde o osamocené ideje nebo jednotlivé činy a postoje, ale o pochopení a prožívání dějinného společenství obce Boží. Ta stojí na principech, zjevených v Bibli a vyložených podle prvků tradice a současného poznání. Duch Kristův v institucionálních strukturách, to je TA teologická otázka a životní postoj pokory k Bohu a bližnímu. Obě publikace nabízejí živé podněty k teologickému přemýšlení. To patří k jubilejnímu roku. „Jubilare“- slavení, v církvi bohoslužba, modlitba, zpěv i meditace má nový prostor v letos vybudované a otevřené kapli ve Farského rodišti. Její funkční krásná symbolika souzní s posláním CČSH „naplnit Duchem Kristovým“ současné poznání a úsilí. Bohu díky. **Zdeněk Kučera**

Z názorů našich čtenářů

Půl tisíciletí od rozdělení západního křesťanstva

31. října uplyne již půl milenia ode dne, kdy vystoupil augustiniánský mnich, učenec a doktor teologie Martin Luther (10. 11. 1483 - 18. 2. 1546) se svými 95 tezemi, které započaly reformační hnutí. Obecně rozšířená legenda o tom, že je přibil na dveře zámeckého kostela ve Wittenbergu (od r. 1938 úředně Lutherstadt Wittenberg), není zcela potvrzena. Teologickou příčinou reformace byl hluboký rozpor mezi Bibli a tehdejší církevní praxí. Papežství ignorovalo nebo potlačovalo kritiku poměrů, zejména spornou otázku odpustků, které jejich kritici označovali za kupčení se spásou. Velmi nákladná správa obrovského církevního majetku vedla k zavádění stále nových církevních poplatků, což se setkávalo s odporem. Mezi předchůdce M. Luthera patřili např. W. Ockham, J. Wicliffe, Mistr J. Hus a jeho pokračovatelé a pak U. Zwingli, J. Kalvín a další. M. Luther v uvedených 95 tezích vyjmenoval a oprávněně odsoudil mnoho církevních nešvarů, zejména prodej odpustků a zkorumpovanost

některých duchovních. Problémem však bylo, že nejenže správně protestoval proti skutečným nešvarům, ale že odmítal také pravdivé části nauky jako klam a pověru – většinu svátostí, úlohu Ježíšovy matky Marie, společenství svatých, a dále pak autoritu papeže a kněžství, a to z důvodu, že svoji víru opíral výhradně o Písmo. Lutherovy názory se velmi rychle šířily i za hranice Německa, a to zejména z důvodu politického napětí mezi papežem, císařem a místními vládci. Díky vynálezu knihtisku J. Guttenberga se mohly jeho texty rychle předávat dál a reformace tak umožnila mimo jiné osvobodit se světským vládcům od autoritativních a „neomylných“ papežů. Reformační řez M. Luthera měl v jistém slova smyslu oboustranně dobrý efekt a ve svých důsledcích vedl k určité obnově. Mysleme třeba i na naši Jednotu bratrskou, založenou žáky Petra Chelčického a Jana Rokycany, která sice vznikla ještě před světovou reformací, ale bezpochyby jí byla výrazně ovlivněna

a posílena. Avšak brutální třicetiletá válka v Evropě v letech 1618 - 1648 fakticky znemožňuje, aby se v náboženském rozdělení Evropy našly nějaké kladné výsledky. Muselo proto uplynout několik staletí, než se situace uklidnila a nastala éra vzájemného sblížování a obohacování, kdy v roce 1967 začal oficiální dialog mezi Světovou luterskou federací a Římskokatolickou církví, kdy si luteráni zástupně za ostatní evangelická vyznání (dva roky po posledním koncilu) podali ruce a začali spolupracovat na odstraňování překážek ve vzájemných vztazích, které se po staletí navršily. Tyto teologické rozhovory a jednání vyvrcholily v roce 1999, když byla deklarována shoda na článku víry o ospravedlnění, což byl pro M. Luthera hlavní důvod pro odchod od Říma. Po stránce církevně-diplomatické se pak návštěva papeže Františka ve švédském Lundu 31. října 2016 při zahájení tzv. Lutherova roku stala bezpochyby vyvrcholením tolik potřebného společného sblížování.

Pavel Hýbl

Odluka - a co s ní?

Je pravdou, že českou politickou scénou, ale i občanskou scénou hýbal problém restitučních nároků a kompenzací, které byly naposled řešeny zákonem. Možná že to vyřešilo základní právní problém státu a církve, který se dějinami táhne jako černá nit. Spor o investuru v sobě vlastně obsahoval řešení poměru mezi královstvím a Vatikánem. Dnes však si církev může rozhodnout o spoustě věcí úplně sama. Krom zákonů, které upravují všechno základní poměr právních jedinců státu, jako jsou daně a jiné zákony, si kupříkladu ekonomiku mohou určit zcela bez jakéhokoliv vměšování církve samy. Tady si kladu otázku, zda by neměla církev uvažovat nad tím, že by kněžím sama zvýšila základní platy. Kněží jsou vysokoškoláci se spoustou úkolů - něco mezi psychologem, ekonomem, opravářem atd. A přitom jejich platy jsou na úrovni špatně placených středoškoláků. Když si představím, že z těchto malých platů si mají platit chod rodiny a nájem na faře, tak se mi to zdá nespravedlivé. Měli bychom se tímto problémem zabírat, aby vlastně naši mladí kněží nebyli na hranici sociální problematiky.

Jan Hradil

Zprávy

Koncert ve Svinově

Srdečně zveme na Podzimní sborový koncert Ženského pěveckého sboru Dobroslava Lidmily Ostrava a Mužského pěveckého sboru Vítkovice, který se koná v **úterý 24. října od 17.30 hodin v Husově sboru v Ostravě - Svinově.** **rst**

Říjnový filmový klub – Ostrov

Filmový klub při NO Vinohrady vás zve na další pravidelnou **projekci**, tentokrát **filmu Ostrov (Остров)**. Za války v Severním moři zajali Němci sovětský vlečný člun a za příslib života donutili jednoho z námořníků zastřelit svého kapitána. Člun pak vyhodili do vzduchu. Námořník se ocitl v ostrovním klášteře a jako mnich Anatolij zasvětil svůj život Bohu a pokání, aby odči-

nil svůj hřích. Po letech dřiny v kotelně získal dar vcítění do lidských duší a proslul jako léčitel. Ačkoli pochybuje o seslané Boží milosti, neodmítá ty, kdo věří v jeho svatost a prozřetelost. Poslechnete ho i převor, otec Filaret, který se zřekne přepychu a pýchy a nastěhuje se do kotelny... Plyne čas a naplňují se dny Anatolijova života, jeho pokání a zázraků. Duši ctihodného, ale možná jurodivého mnicha rozvrátí příjezd nečekané návštěvy... Anatolij je přinucen rekapitulovat dosavadní život. Jak má nyní vnímat své svědomí, Boha a dar, jenž mu byl propůjčen?

Ve čtvrtek 19. října, ve Farského sále na Dykové ul. 1, Praze 10, od 19 h. Po projekci bude následovat diskuse. Těšíme se na vás! **OK**

Setkání cimrmanologů

30. 9. se v Havlíčkově Brodě v Husově sboru uskutečnil 4. ročník setkání cimrmanologů naší církve a jejich přátel. Po návštěvě nejstarší roubenky v naší zemi, dnes antikvariátu - Štáflový chalupy a ranní přesnídávce jsme šli na kůr Husova sboru, kde nám ve své přednášce br. emeritní biskup Štěpán Klásek vysvětlil, jak se Jára Cimrman také podílel na různých textech písní v našem zpěvníku, my Havlíčkobrodští jsme sehráli

poslední hru, kterou Divadlo Jára Cimrmana uvádí - České nebe, poté jsme šli na náměstí na dobrý oběd. Při vlastivědně-historické procházce nás svým městem provedl K. H. Borovský (naš varhaník Martin Hocke) a Praotec Čech nás tentokrát všechny bez nehod zavedl až k Cimrmanově Trychtýři - ve středu naší země - energetickému bodu, z něhož jsme po projití labyrintu okolo mohli zřetelně zaslechnout slova sv. Václava: „Nedám, spolehněte se, nedám... zahynouti nám i budoucím.“ V jazzové kavárně U notáře jsme si vyslechli další krásnou přednášku o hledání identity a autorské čtení básní z poetických sbírek bratra faráře. Celé setkání bylo krásné a vonělo člověčinou. A bylo ukončeno společnou písní a modlitbou Páně v Husově sboru.

Díky za další nádherný Boží den a těšíme se na příští 5. ročník – snad v Praze, bude nám blaze.

Za pořadatele

Kamila Magdalena Lukasová

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 16.10. 2017, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 17.10. 2017, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 18.10. 2017, 17.00
František Šťastný – varhany, cembalo
Vratislav Vlha – hoboj
G. Ph. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

středa 18.10. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

čtvrtek 19.10. 2017, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 20.10. 2017, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

20.10. 2017, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 21.10. 2017, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Petr Příbyl – viola
J. S. BACH, G. Ph. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 21.10. 2017, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

neděle 22.10. 2017, 17.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková – sborníček, soprán
Přemysl Kšica – varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 22.10. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

Rozloučení s bratrem Klosem

V pondělí 25. září jsme se v Husově sboru v Jičíně loučili s bratrem farářem Vlastimilem Klosem. Poděkovali jsme mu za život služby v naší diecézi v náboženských obcích Vysoké Veselí, Sobotka, Semily, Vysoké na Jizerou, Jilemnice, Varnsdorf a Frýdlant. Rádi jsme vzpomenu i na jeho manželku, sestru farářku Annu, a vyjádřili úctu a vděk i za Žaltář - knihu modliteb duchovního života, kterou společně připravili do tisku v roce 1985. Žaltář stále v církvi dobře slouží. Služba bratra Vlastimila se završila, prosíme, aby mu byl Pán milostiv. Děkujeme mu za jeho život v církvi. Děkujeme všem, kdo na něj v čase nemoci mysleli, všem sestram a bratřím ze sboru a především sestře Věře Vávrové, která o něj doma léta pečovala. A ten největší dík patří Pánu za možnost naší služby, která je spjata s věčností, a tak nikdy nekončí.

Pavel Pechanec

Z ekumeny

SEKULARISMUS: HROZBA NEBO PŘÍLEŽITOST?

Ve dnech 20.–22. září 2017 se v Paříži sešli církevní zástupci z celé Evropy, aby se zúčastnili konference zvané Turn it up! V jejím průběhu diskutovali a uvažovali o tom, jaké důsledky s sebou nese církevní životní styl v dnešní různorodé a většinou sekulární Evropě. Viceprezident Konference evropských církví arcibiskup Emmanuel z Francie uvedl, že „církevní zástupci jsou hlasem církve a klíčem k tomu, aby vdechli život evangelium“. Také vyzval účastníky, aby přehodnotili, jak dnes evangelium vstupuje do každodenního života lidí. M. Deroeux, generální tajemník Federace evangelikálních baptistických sborů ve Francii, povzbudil církve, aby se zaměřily spíše na to, čím jsou, než co dělají. Řekl, že je zapotřebí vytvořit prostor pro reflexi ve společnosti, která komunikuje stále rychlejším tempem. To vedlo k diskusi o dalším šířícím se trendu: jelikož jsou členové církve a občané obecně zahlceni nejrůznějšími mediálními zprávami, udržet dlouhodobou pozornost je pro dnešního člověka stále obtížnější. To má vliv také na to, jak církve komunikují s různými skupinami osob. Jedna z účastnic shrula diskusi slovy, že je potřeba kombinovat pomalou teologii s rychlou komunikací, abychom propojili věčné aspekty církve s trendy rychle se rozvíjejícího světa. Profesorka G. Davieová z Univerzity v Exeteru představila rámec potřebný pro pochopení náboženské situace v Evropě. Uvedla, že zde existuje dvojí paralelní vývoj: za prvé, západoevropské společnosti jsou obecně stále sekulárnější. A za druhé, v některých částech východní a jihovýchodní Evropy nabývá křesťanství na důležitosti jak v každodenním životě lidí, tak ve společenském vlivu. Přesto v západní Evropě, zvláště ve velkých městech, existuje mnoho míst, kde náboženství sílí – jedním z příkladů je Londýn...

Henrik Hansson, koordinátor komunikace Konference evropských církví

NEBUĎTE LHOSTEJNÍ VŮČI UPRCHLÍKŮM, VYZÝVÁ PAPEŽ

Papež František zahájil celosvětovou kampaň na podporu práv uprchlíků a migrantů. Povzbuzuje lidi, aby s uprchlíky nebo migranty mluvili – aby si vyslechli jejich příběh a nebyli vůči nim lhostejní. František mluví o daném problému také s vládami. „Vyzývá všechny národy, aby se více podílely na ochraně 22 milionů uprchlíků, kteří dnes žijí na celém světě, a aby jim usnadnily proces získávání viz“, uvedl generální ředitel agentury Caritas Australia Paul O’Callaghan. Na Den migrantů v roce 2016 František prohlásil: „Migranti jsou naši bratři a sestry, kteří hledají lepší život, vzdálený chudobě, hladu, vykořisťování a nerovnoměrné distribuci celosvětových zdrojů, o které se mají všichni spravedlivě dělit.“ Papežův požadavek na změnu přichází v době, kdy se celosvětová síť Caritas snaží pomoci 400 000 uprchlíků, kteří utekli před násilnostmi v Rakhinském státě v Myanmaru a přešli hranice do sousedního Bangladéše. Kardinál Patrick D’Rozario C.S.C., arcibiskup z Dháky, uvedl: „Bangladéš nejen otevřel hranice, ale také jsme otevřeli srdce a nabízíme lásku a soucit dětem, ženám, starým, nemocným, raněným, a dokonce i tisícům dosud nenarozených.“ 38letá D. Begumová, která uprchla z Myanmaru, uvedla, že si s sebou nevezala vůbec nic. „Jen jsem sebrala děti a dala se na útěk... Za loď do Bangladéše jsme museli zaplatit 10 000 tak (tj. více než 2,5 tisíce korun).“ Její synové teď po dlouhé cestě leží s horečkou na zemi ve stanu v uprchlickém táboře Kutupalong. Celosvětová konfederace Caritas proto nedávno zahájila kampaň, aby uspokojila potřeby nově přichozích Rohingyů do Bangladéše.

WCC ZASLALA POZDRAVY U PŘÍLEŽITOSTI SVÁTKU ROŠ HAŠANA

Dne 20. září generální tajemník Světové rady církví rev. dr. Olav Fykse Tveit poslal pozdrav židovským partnerům SRC u příležitosti Roš hašana a vysokých svátků. „Letos ‚nový rok‘ spadá do těžkého období, kdy jsou předpoklady, které po celé generace určovaly život v mnoha částech světa, náhle zpochybňovány“, napsal Tveit. Židé a křesťané potřebují držet pohromadě, zdůraznil. „Tragédie židovských dějin je – v konečném důsledku – pro křesťany velkým poučením v tom, jak je nebezpečné být nepřátelský vůči lidem, které považujeme za ‚jiné‘. Společné Písmo židů a křesťanů hovoří výmluvně a často o Boží lásce a ochraně cizinců“, píše se dále v pozdravu. „Skutečnost, že Bůh trvá na spravedlivém zacházení s cizinci, je zakotvena v samé podstatě smlouvy mezi Bohem a Božím lidem... Možná se neshodneme na tom, co je v konkrétních případech správné a spravedlivé, ale jsem přesvědčen, že obě vyznání nás učí, že Boží péče o ‚druhé‘ představuje naléhavý požadavek, který nelze ignorovat.“

Dle materiálů Světové rady církví připravila Mirka Čejková

Táborská setkání 2017

V rámci mezinárodního historického festivalu Táborská setkání se ve Sboru Božích bojovníků v Táboře uskutečnil dne 16. 9. 2017 již tradiční koncert Komorního souboru Matoška. Na koncertě zazněla díla českých a světových skladatelů a také žalm z vlastní skladatelské dílny. Účinkovali: Eva Matošková - zpěv a varhany, Martin Matoška - violoncello, Štěpán Matoška - kytara a Dalibor Matoška - fagot, violoncello a varhany. Bratr Dalibor provázal celý koncert průvodním slovem a také posloužil duchovním slovem v rámci ztišení a prožitku z hudby. **DM**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Podobenství o hostině

Toto podobenství najdeme v Matoušově evangeliu 22,1-10. Poznáte, jak mají být jednotlivé větvy správně seřazeny? Ziskáte tak pořadí písmenek do tajenky.

- 1) S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. (N)
- 2) Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré. (M)
- 3) Poslal znovu jiné služebníky se slovy: (O)
- 4) „Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; jděte tedy na rozcestí, a koho nejdete, pozvěte na svatbu.“ (J)
- 5) Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. (M)
- 6) Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zabil a jejich město vypálil. (T)
- 7) Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabil je. (I)
- 8) Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechťeli jít. (E)
- 9) Potom řekl svým služebníkům: (E)
- 10) „Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojďte na svatbu!“ (D)
- 11) Svatební síň se naplnila stolovnými. (E)

(Řešení z čísla 40: Plnit vůli svého Otce.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.
Placená inzertce

